

Sygn. akt: VU 1729/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głównyński

Protokolant: Magdalena Pańków

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2014 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z wniosku S. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania S. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 7 stycznia 2014 roku

znak (...)

postanawia :

I. odrzucić odwołanie,

II. zasądzić od wnioskodawcy na rzecz Zakładu Ubezpieczeń społecznych Oddział w L. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 07 stycznia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy S. G. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił wymaganych 15 lat wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Jednocześnie organ rentowy nie uznał za pracę w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia wnioskodawcy:

- od 02 marca 1971 r. do 17 listopada 1971 r. w Przedsiębiorstwie (...) w L., ponieważ charakter pracy nie został określony ściśle według właściwego wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1982 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a wymienione stanowisko jest niezgodne ze stanowiskiem wymienionym we wskazanym dziale, pozycji i punkcie Zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 01 sierpnia 1983 r.,

- od 09 października 1972 r. do 30 listopada 1998 r. w Przedsiębiorstwie (...) w L., ponieważ w świadectwie pracy z dnia 27 listopada 1998 r. stanowisko pracy (mechanik samochodowy) jest niezgodne ze stanowiskiem unormowanym w dziale, pozycji i punkcie powołanych przepisów branżowych oraz nie podano pełnego brzmienia w/w zarządzenia.

Od wskazanej decyzji odwołanie złożył wnioskodawca S. G., zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezzasadnym ustaleniu, że odwołujący się nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Na tej podstawie wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie, uzasadniając swoje stanowisko jak w zaskarżonej decyzji. Ponadto organ rentowy wskazał, iż charakter spornych okresów zatrudnienia był oceniany w postępowaniu zakończonym wydanym w sprawie VU 1894/12 wyrokiem oddalającym odwołanie. Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły zeznania świadków oraz akta osobowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Po raz pierwszy wniosek o opartą na normie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emeryturę S. G. złożył w dniu 16 października 2012 r. Odmawiając decyzją z dnia 24 października 2012 r. uwzględnienia tego wniosku organ rentowy wskazał między innymi na brak wymaganych co najmniej 15 lat okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach oraz brak podstaw do uznania za taką pracę zatrudnienia ubezpieczonego w okresach od 02 marca 1971 r. do 17 listopada 1971 r. oraz od 09 października 1972 r. do 30 listopada 1998 r. w (...) w L.. Na skutek wniesionego odwołania Sąd Okręgowy – V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy wydanym w sprawie VU 1894/12 wyrokiem z dnia 15 stycznia 2013 r. odwołanie od decyzji odmownej z dnia 24 października 2012 r. oddalił. Podstawę ustaleń faktycznych w tej sprawie stanowiły zeznania wskazanych przez ubezpieczonego świadków, jego wyjaśnienia, świadectwa pracy wraz ze świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W oparciu o zebrany w sprawie materiał Sąd ustalił, iż wbrew treści świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, S. G. nie wykonywał prac określonych w stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. wykazie A, Dział XIV poz. 16, tj. prac w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych, szczególnie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Z poczynionych w tej sprawie ustaleń faktycznych wynika, że wnioskodawca pracował w pogotowiu technicznym i do jego obowiązków należało wykonywanie w terenie, w miejscu pracy napraw ciężkiego sprzętu budowlanego. Apelację S. G. od powyższego wyroku oddalił Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wydanym w sprawie III AUa 296/13 wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2013 r.

(niesporne)

Sąd zważył, co następuje:

Niedopuszczalne ze względu na powagę rzeczy osądzonej odwołanie zasługiwało na odrzucenie. Zgodnie bowiem z art. 199 § 1 pkt 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Na zasadzie zaś art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami (art. 366 k.p.c.).

W wyroku z 20 stycznia 2011 r., I UK 239/10 LEX nr 738532 Sąd Najwyższy wskazał, że:

1. Moc wiążąca orzeczenia merytorycznego, określona w art. 365 § 1 k.p.c., brana pod uwagę w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się dana kwestia, nie podlega już ponownemu badaniu. Związanie orzeczeniem oznacza niedopuszczalność nie tylko dokonywania ustaleń sprzecznych z nim, ale nawet przeprowadzania postępowania dowodowego w tym zakresie.
2. O wystąpieniu powagi rzeczy osądzonej prawomocnego wyroku decyduje kumulatywne spełnienie dwóch przesłanek, a mianowicie tożsamość stron występujących w postępowaniu zakończonym tymże wyrokiem i w kolejnym postępowaniu sądowym oraz tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia. W świetle utrwalonego w

judykaturze poglądu, powagę rzeczy osądzonej ma w zasadzie tylko rozstrzygnięcie zawarte w sentencji wyroku, a nie uzasadnienie. Jeżeli jednak sentencja wyroku nie zwiera wyraźnych granic rozstrzygnięcia, aby ustalić granice powagi rzeczy osądzonej należy w pierwszej kolejności dokonać wykładni wyroku. Następnie należy posłużyć się treścią uzasadnienia, a jeżeli nie zostało ono sporządzone, sąd orzekający musi sam – na podstawie akt sprawy – odtworzyć rozumowanie sądu, który wydał badane rozstrzygnięcie.

3. Stwierdzenie naruszenia przez sąd pierwszej instancji normy art. 366 k.p.c. powinno prowadzić do uchylecia przez instancję odwoławczą zaskarżonego wyroku i odrzucenia odwołania z mocy art. 386 § 3 k.p.c., a nie do zmiany orzeczenia przez oddalenie odwołania.

Odnosząc powyższe stanowisko Sądu Najwyższego do realiów rozpoznanej sprawy należy wskazać, iż kumulatywnie spełnione zostały decydujące o wystąpieniu powagi rzeczy osądzonej prawomocnego wyroku z dnia 15 stycznia 2013 r. przesłanki, tj. tożsamość stron w postępowaniu zakończonym tymże wyrokiem i w kolejnym, przedmiotowym postępowaniu sądowym oraz tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia. Nie może budzić wątpliwości fakt, że w postępowaniu zakończonym wyrokiem z dnia 15 stycznia 2013 r. oraz w niniejszym postępowaniu zachodzi tożsamość stron, którymi po stronie odwołującej się jest S. G., a po stronie przeciwnej organ rentowy. W prawomocnie zakończonym postępowaniu, między innymi na podstawie wyjaśnień samego ubezpieczonego zostało ustalone, iż w kwestionowanych w tym postępowaniu okresach nie wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 marca 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Niniejsze postępowanie zmierza do dokonania ustaleń sprzecznych z prawomocnie już dokonanymi w zakresie charakteru wykonywanej pracy w ocenionych w tym zakresie okresach. Podstawę prawną rozstrzygnięcia tak w postępowaniu zakończonym wyrokiem z dnia 15 stycznia 2013 r. jak i w niniejszym postępowaniu stanowią przepisy art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r., co przesądza o istnieniu tożsamości podstawy prawnej rozstrzygnięcia.

W świetle powyższych rozważań ze względu na opartą na normie art. 365 § 1 k.p.c. moc wiążącą orzeczenia merytorycznego z dnia 15 stycznia 2013 r., ponowne badanie charakteru prawomocnie już ocenionych tych samych okresów jest niedopuszczalne. Związanie orzeczeniem oznacza bowiem w świetle stanowiska Sądu Najwyższego niedopuszczalność nie tylko dokonywania ustaleń sprzecznych z nim, ale nawet przeprowadzania postępowania dowodowego w tym zakresie. Stąd Sąd nie uwzględnił kolejnych wniosków dowodowych ubezpieczonego.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. niedopuszczalne odwołanie odrzucił, a na podstawie art. 98 k.p.c. orzekł o kosztach zastępstwa procesowego.